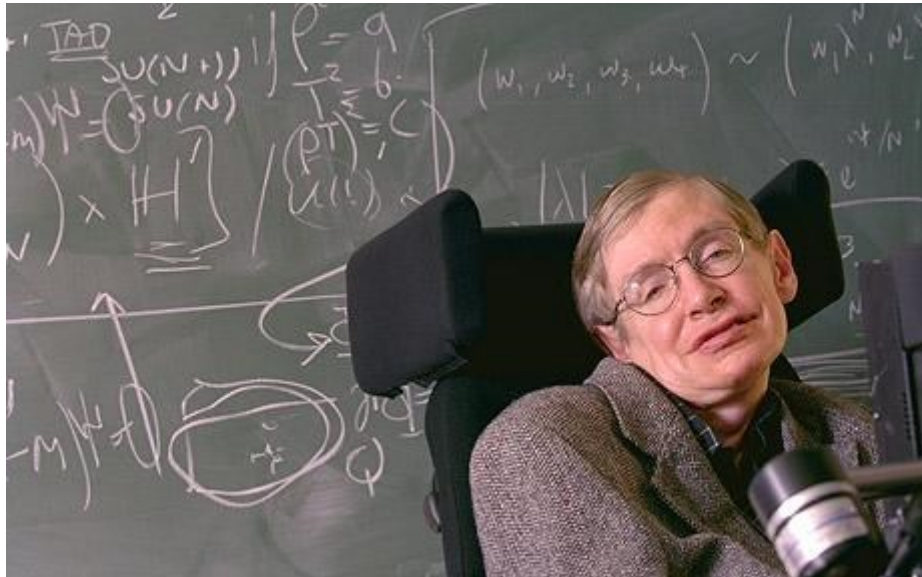


ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Α' ΛΥΚΕΙΟΥ

2017-2018

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΕΙΔΙΚΕΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ



Μουρτιάς Μιλτιάδης

Σιναπούδης Βαγγέλος

Σοφτάς Δημήτρης

Τσολακίδης Θεόφιλος

Χοροζίδης Παναγιώτης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	2
ΟΡΙΣΜΟΣ ΑΝΑΠΗΡΙΑΣ.....	3
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΑΜΕΑ.....	5
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ.....	7
-Παναγιώτης Χριστάκης.....	9
-Χρήστος Αλέξανδρος Ταμπαξής.....	10
-Αντρέ Βιζέρ.....	11
-Ανθή Καραγιάννη.....	12
ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ.....	13
-Στίβεν Χόκινγκ.....	13
-Τζον Νας.....	14
- Άλμπερτ Αϊνστάιν.....	15
ΤΕΧΝΕΣ.....	16
-Κρίστι Μπράουν.....	17
-Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν.....	18
-Alicia Alonso.....	19
-Τζόι ντε Λεόν.....	20
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στον κόσμο μας υπάρχουν πολλοί άνθρωποι με αναπηρίες, είτε σωματικές είτε νοητικές. Πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους έχουν πετύχει πάρα πολλά σημαντικά πράγματα που έχουν φανεί χρήσιμα στην καθημερινότητά μας.

Κανείς από αυτούς τους ανθρώπους δεν θέλει να ακούσει ότι είναι ξεχωριστός ή ιδιαίτερος. Ούτε κάποιος άνθρωπος με ειδικές ανάγκες, ούτε και η οικογένειά τους. Αυτό που θέλει περισσότερο από όλα είναι να μην διαφέρει καθόλου από όλους τους υπόλοιπους, να μην ξεχωρίζει με κανέναν τρόπο. Αυτό σημαίνει να μπορεί να κάνει όλα όσα μπορούμε να κάνουμε εμείς οι υπόλοιποι. Να μπορεί να κινείται στον δρόμο, χωρίς να του βάζει κανείς εμπόδια, να πηγαίνει σχολείο και να σπουδάζει. Να έχει ίδια δικαιώματα στην εκπαίδευση και στην δημόσια υγεία. Να μπορεί να χρησιμοποιεί τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, να μπορεί να πηγαίνει στο θέατρο ή σινεμά, να επισκέπτεται μουσεία και εκθεσιακούς χώρους και να μπορεί να πάει στην παραλία. Δηλαδή, πράγματα που κάνουμε όλοι μας. Μπορεί να μην θέλει να διαφέρει από τους υπόλοιπους ανθρώπους αλλά πολλές φορές χάρης στα επιτεύγματά τους διαφέρουν. Ο καθένας από αυτούς τους ανθρώπους θα προτιμούσε χίλιες φορές να τον αποκαλέσουν «άτομο με ειδικές ανάγκες» και τίποτε άλλο αν μπορούσε να έχει όλα τα παραπάνω. Ίσως με αυτόν τον τρόπο θα δείχναμε ως κοινωνία ότι πραγματικά αναγνωρίζουμε τη διαφορετικότητά τους και τις ανάγκες τους και θα είχαμε ως στόχο όχι να τους παρηγορήσουμε, αλλά να δώσουμε πραγματικές λύσεις στις καθημερινές προκλήσεις που αντιμετωπίζουν.

ΟΡΙΣΜΟΣ ΑΝΑΠΗΡΙΑΣ

Σύμφωνα με την Παγκόσμια Οργάνισμό Υγείας (Π.Ο.Υ), Άτομα με Ειδικές Ανάγκες θεωρούνται όλα τα άτομα που εμφανίζουν σοβαρή μειονεξία που προκύπτει από φυσική ή διανοητική βλάβη. Σχετικά με αυτή τη θεώρηση υιοθετήθηκε η παρακάτω ταξινόμηση:

Η Π.Ο.Υ. ορίζει ως μειονέκτημα «*κάθε απώλεια ουσίας ή αλλοίωσης μιας δομής ή μιας ψυχολογικής, φυσιολογικής ή ανατομικής λειτουργίας*» Η ανικανότητα αντιστοιχεί «σε κάθε μερική ή ολική ελάττωση (αποτέλεσμα του μειονεκτήματος) της ικανότητας να επιλέγουμε μια δραστηριότητα με ένα συγκεκριμένο τρόπο ή μέσα στα όρια που θεωρούνται ως φυσιολογικά για ένα ανθρώπινο ον» Το ελάττωμα ορίζεται ως «αποτέλεσμα μιας ανεπάρκειας ή μιας ανικανότητας που περιορίζει ή απαγορεύει την εκπλήρωση ενός φυσιολογικού ρόλου που είναι ομαλός (ανάλογα με την ηλικία, το φύλο, τους κοινωνικούς και πολιτιστικούς παράγοντες) για το άτομο αυτό.

Το Συμβούλιο των Υπουργών της Ε.Ο.Κ. προτείνει ως ορισμό της Αναπηρίας τον εξής: «...ο όρος **άτομα με ειδικές ανάγκες** περιλαμβάνει τα άτομα με σοβαρές ανεπάρκειες ή μειονεξίες που οφείλονται σε σωματικές βλάβες, συμπεριλαμβανομένων των βλαβών των αισθήσεων, ή σε διανοητικές ή ψυχικές βλάβες, οι οποίες περιορίζουν ή αποκλείουν την εκτέλεση δραστηριότητας ή λειτουργίας, η οποία θεωρείται κανονική για έναν άνθρωπο».



Στην Ευρωπαϊκή Ένωση το ποσοστό αυτών των ατόμων είναι μεγαλύτερο και κυμαίνεται μεταξύ 10-15%.

Την τελευταία δεκαετία οι ρυθμοί έχουν αυξηθεί (+2 με 7%), γεγονός που οφείλεται, μεταξύ άλλων και στην αυξητική τάση που υπάρχει στα τροχαία ατυχήματα.

Η τελευταία αναφορά της Παγκόσμιας Οργάνωσης Υγείας, το 2015, ανέφερε ότι κάθε χρόνο περισσότερα από 50 εκατομμύρια άτομα σε όλο τον κόσμο, τραυματίζονται εξαιτίας τροχαίων ατυχημάτων.

Στην Ελλάδα, ο αριθμός των ατόμων με αναπηρία υπολογίζεται γύρω στο ένα εκατομμύριο, καθώς δεν επίσημη απογραφή δεν έχει γίνει. Η εκτίμηση για τον αριθμό τους έχει προκύψει από ποσοστά της Παγκόσμιας Οργάνωσης Υγείας και άλλων κρατικών φορέων. Σύμφωνα, με τα πιο πρόσφατα διαθέσιμα στατιστικά της **Eurostat**:

- Το 2012, 42 εκατομμύρια άνθρωποι στην Ε.Ε. είχαν κάποια μορφής αναπηρία.
- Οι γυναίκες μάλιστα, που ήταν το 58,4% όλων των ατόμων με αναπηρία, ηλικίας 15 και άνω, δήλωσαν εκείνη τη χρονιά πιο εύκολα την αναπηρία ή δυσκολία που αντιμετώπιζαν, σε σχέση με τους άντρες.
- Αντίστοιχα, οι ηλικιωμένοι άνω των 65 ετών, δήλωσαν με

Σε ότι αφορά την εκπαίδευση, η εμφάνιση της αναπηρίας ήταν πιο συχνή σε άτομα με βασική εκπαίδευση, σε σχέση με όσα είχαν τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Συνολικά, το 45,9% των ατόμων με αναπηρία στην Ε.Ε το 2012, είχαν μόνο βασική εκπαίδευση, ενώ το 38,7% και 14,4% είχαν δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Τα άτομα με αναπηρία έχουν την ανάγκη όπως όλοι μας για κοινωνικοποίηση. Οφείλουμε συλλογικά να τους στηρίζουμε και να τους ενισχύουμε στον αγώνα τους αυτό και όχι να τους λυπόμαστε. Τους ανθρώπους αυτούς πρέπει να τους κοιτάζουμε στα μάτια ως ίσα μέλη της κοινωνίας και όχι να τους περιφρονούμε.



Τα τελευταία χρόνια παρατηρούμε μια πολύ έντονη ευαισθητοποίηση, η οποία συνοδεύεται από την αντίστοιχη δραστηριότητα, στον χώρο των ανθρώπων με ειδικές ανάγκες. Μέχρι πρότινος, κυρίως στη χώρα μας και ακόμα περισσότερο στην περιοχή μας, δεν γινόταν ο παραμικρός λόγος για αυτούς τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι με ειδικές ανάγκες αποτελούσαν μία μερίδα κατωτέρων ανθρώπων οι οποίοι δεν είχαν κανένα δικαίωμα, καμία ευκαιρία και ειδικά καμία μεταχείριση ίση με τους υπολοίπους (εντός εισαγωγικών) «κανονικούς ανθρώπους». Οι άνθρωποι αυτοί ευθύνονταν επειδή είχαν γεννηθεί διαφορετικοί. Ή ήταν ένοχοι επειδή υπέστησαν κάποιο ατύχημα κάποια στιγμή της ζωής τους το οποίο άλλαξε ολόκληρη την μετέπειτα πορεία τους.

Παρόλο που είναι πολύ δύσκολο για τους ΑΜΕΑ να ενταχθούν πλήρως στην κοινωνία, πολλοί από αυτούς όχι μόνο έχουν καταφέρει αυτό, αλλά έχουν διαπρέψει σε τομείς που οι «φυσιολογικοί» δεν τα έχουν καταφέρει. Τέτοιοι τομείς είναι ο αθλητισμός, η επιστήμη και οι τέχνες.

1. Για την ανάπτυξη του αθλητισμού των ατόμων με αναπηρίες (Α.με.Α), που αποτελεί ιδιαίτερο τομέα άθλησης του αγωνιστικού αθλητισμού με σκοπό την κοινωνική ενσωμάτωση των Α.με.Α. στο αθλητικό κίνημα και τελεί υπό ιδιαίτερη κρατική προστασία, συστήνονται και λειτουργούν αθλητικά σωματεία και αθλητικές ομοσπονδίες, σύμφωνα με όσα προβλέπονται στις διατάξεις των άρθρων 27 έως και 36, και 43 έως και 52 του παρόντος νόμου, οι οποίες και εφαρμόζονται ανάλογα για τους αθλητές, προπονητές, διαιτητές, κριτές, τα βοηθητικά όργανα της διαιτησίας, τα σωματεία, τις ομοσπονδίες και τα μέλη των οργάνων διοίκησης αυτών, υπό την επιφύλαξη των ειδικότερων προβλέψεων του παρόντος άρθρου.

2. Για να συσταθεί και να αναγνωρισθεί ως αθλητικό ένα σωματείο Α.με.Α., ο συνολικός αριθμός των αθλητών του δεν επιτρέπεται να είναι μικρότερος των δεκαπέντε (15). Για τη σύσταση και την αθλητική αναγνώριση ομοσπονδίας Α.με.Α. απαιτείται ελάχιστος αριθμός πέντε (5) αθλητικών σωματείων Α.με.Α της οικείας ειδικής κατηγορίας αναπηρίας, που έχουν λάβει την ειδική αθλητική αναγνώριση του άρθρου 28 του παρόντος.

3. Ο χαρακτηρισμός προσώπου με αναπηρία ως αθλητή ενός ή περισσότερων αθλημάτων γίνεται από ειδική επιτροπή που συγκροτείται από την οικεία αθλητική ομοσπονδία ή, για περιπτώσεις που δεν έχει συσταθεί αθλητική ομοσπονδία, από το οικείο αθλητικό σωματείο. Η ειδική επιτροπή δεν προσδιορίζει την αναπηρία αλλά διαπιστώνει την ικανότητα συμμετοχής του ατόμου με αναπηρία στις αθλητικές κατηγορίες του παρόντος.

4. Τα άτομα με αναπηρίες που δεν μπορούν να ενταχθούν σε άλλη κατηγορία αναπηρίας του παρόντος άρθρου, μπορούν να συστήσουν αθλητικό σωματείο και ομοσπονδία υπό τους όρους της παρ.1 του παρόντος. Τα σωματεία και οι ομοσπονδίες αυτές λαμβάνουν την ειδική αθλητική αναγνώριση υπό τους όρους της παρ. 2 του παρόντος.

-6-

5. Η κατηγορία Α.με.Α. Κωφών που αναγνωρίζεται από τη Διεθνή Επιτροπή Αθλητισμού Κωφών (C.I.S.S.), υπάγεται στην Αθλητική

Ομοσπονδία Κωφών με έδρα την Αθήνα και μέλη τουλάχιστον πέντε (5) αθλητικά σωματεία κωφών. Το άθλημα της καλαθοσφαίρισης σε αναπηρικό αμαξίδιο υπάγεται στην Ομοσπονδία Σωματείων Ελλήνων Καλαθοσφαιριστών με Καρότσι (Ο.Σ.Ε.Κ.Κ.), μέλος της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Καλαθοσφαίρισης σε αναπηρικό αμαξίδιο (I.W.B.F.), η οποία εντάσσεται στην Ελληνική Παραολυμπιακή Επιτροπή (ΕΠΕ) της παραγράφου 3 του παρόντος.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Οι Παραολυμπιακοί είναι οι αντίστοιχοι Ολυμπιακοί Αγώνες για τους αθλητές με κινητικές, οπτικές ή διανοητικές αναπηρίες.

Οι Παραολυμπιακοί Αγώνες είναι το μεγαλύτερο αθλητικό γεγονός για το Παραολυμπιακό κίνημα. Γίνονται κάθε τέσσερα χρόνια μετά την λήξη των Ολυμπιακών αγώνων και από το 1988 στους αγώνες της Σεούλ διεξάγονται στις ίδιες αθλητικές εγκαταστάσεις. Οι Παραολυμπιακοί αγώνες σκοπό έχουν να αναδείξουν τον αθλητή και όχι την αναπηρία καθώς η καλύτερη δυνατή επίδοση και η νίκη του αγώνα είναι στόχοι του κάθε Παραολυμπιακού αθλητή. Η συμμετοχή ενός αθλητή στους Παραολυμπιακούς αγώνες προϋποθέτει συστηματική και πολύωρη προπόνηση καθώς το επίπεδο των αθλητών γίνεται ολοένα υψηλότερο παγκοσμίως-ενδεικτικό αυτού είναι τα 280 παγκόσμια ρεκόρ που καταρρίφθηκαν στους Παραολυμπιακούς Αγώνες του Πεκίνου.

Οι πρώτοι αγώνες για αθλητές με αναπηρία έγιναν το 1948 στο Στόουκ Μάντεβιλ στην Αγγλία. Τέσσερα χρόνια αργότερα, αθλητές από την Ολλανδία συμμετείχαν σε αυτούς τους αγώνες και έτσι γεννήθηκε το διεθνές κίνημα που είναι γνωστό πλέον ως Παραολυμπιακό κίνημα. Οι πρώτοι Αγώνες Ολυμπιακού χαρακτήρα για αθλητές με αναπηρία οργανώθηκαν το 1960 στην Ρώμη, ύστερα από τους Ολυμπιακούς Αγώνες στην ίδια πόλη. Θεωρούνται ως οι πρώτοι Παραολυμπιακοί Αγώνες.

-7-

Περίπου 400 αθλητές από 23 χώρες συμμετείχαν σε 8 αθλήματα, 6 από τα οποία εξακολουθούν να περιλαμβάνονται στο αγωνιστικό πρόγραμμα των Παραολυμπιακών Αγώνων (Τοξοβολία,

Κολύμβηση, Ξιφασκία, Καλαθοσφαίριση, Επιτραπέζια Αντισφαίριση, Στίβος).

Από τότε, οι Παραολυμπιακοί Αγώνες διεξάγονται κάθε 4 χρόνια, πάντα την ίδια χρονιά με τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Το 1976 στο Τορόντο, προστέθηκαν και άλλες κατηγορίες αναπηρίας και γεννήθηκε η ιδέα της συγχώνευσης διαφορετικών κατηγοριών αθλητών με αναπηρία για τη συμμετοχή τους σε διεθνείς αθλητικές διοργανώσεις. Την ίδια χρονιά έγιναν και οι πρώτοι Χειμερινοί Παραολυμπιακοί Αγώνες στην Σουηδία. Οι Παραολυμπιακοί Αγώνες της Σεούλ (1988) ξεχώρισαν και από το γεγονός ότι οι Ολυμπιακοί και Παραολυμπιακοί Αγώνες φιλοξενήθηκαν στην ίδια χώρα, στην ίδια πόλη και χρησιμοποιήθηκαν οι ίδιες εγκαταστάσεις με τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Έκτοτε, οι Παραολυμπιακοί Αγώνες γίνονται πάντα στην ίδια πόλη με τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Από το 1960, έχουν διοργανωθεί δώδεκα (12) Θερινοί Παραολυμπιακοί Αγώνες και εννέα (9) Χειμερινοί. Οι Παραολυμπιακοί Αγώνες έχουν εξελιχθεί πλέον στο δεύτερο μεγαλύτερο αθλητικό γεγονός μετά τους Ολυμπιακούς.



-8-

Ιστορίες τέτοιων ανθρώπων:

Παναγιώτης Χριστάκης

Ασχολήθηκε για πρώτη φορά με την κολύμβηση, όταν ήταν 6 χρόνων. Γεννήθηκε στις 7/8 του 1994 στην Ίμβρο, αλλά μεγάλωσε στη Χαλκιδική. Αυτή είναι η πρώτη του συμμετοχή σε Παραολυμπιακούς. Στον πρώτο του αγώνα, στο Ρίο ο Παναγιώτης Χριστάκης ανανέωσε το πανελλήνιο ρεκόρ στα 50μ. πεταλούδα S6 με χρόνο 35.46 (του άνηκε και το προηγούμενο και ήταν το 36.85" τις 5ης Αυγούστου του 2014), που του έδωσε την 11η θέση και τον άφησε εκτός τελικού. Θα διαγωνιστεί στα 100μ. ελεύθερο S6, στα 200μ. μικτή ατομική, στα 100μ. πρόσθιο, στα 50μ. πεταλούδα και στη σκυτάλη 4X50μ. Ο τύπος αναπηρίας του είναι ο νανισμός.

Αυτό που θέλει να επιτύχει στη Βραζιλία είναι "κάποια καλά πλασαρίσματα και γιατί όχι και κάποιο μετάλλιο. Για αυτό προπονούμαι με τον προπονητή μου, τον Γιώργο Σπανούδη". Το καλό του άθλημα είναι τα 50μ. ελεύθερο, όπου είναι ο δευτεραθλητής Ευρώπης. Ήταν ένας εκ των αθλητών μας που κατέκτησαν επτά μετάλλια, στο τελευταίο πανευρωπαϊκό που διεξήχθη τον Μάιο στην Πορτογαλία. Απολαμβάνει να παίζει σκάκι και πριν κάθε αγώνα, κάνει την προσευχή του.



-9-

Χρήστος Αλέξανδρος Ταμπαξής

Εκ γενετής, πάσχει από εγκεφαλική παράλυση και σπαστική τετραπληγία. Ως παιδί υποβλήθηκε σε μια σειρά χειρουργικών επεμβάσεων, ο αριθμός της οποίας ήταν τέτοιος που κλήθηκε να βρει εναλλακτική μέθοδο αποκατάστασης. Διάλεξε την κολύμβηση. Έκανε διεθνές ντεμπούτο στη Μάλτα, στο πρώτο παγκόσμιο πρωτάθλημα. Οι Παναγιώτης Γιαννάκης και Νίκος Γκάλης ήταν εκείνοι που του παρέδωσαν το πρώτο του μετάλλιο. Στο Ρίο μετέχει για έκτη φορά σε Αγώνες. Ξεκίνησε από την Ατλάντα, το 1996 και συνέχισε με τους Σίδνεϊ, Αθήνα, Πεκίνο και Λονδίνο. Στα 39 του έχει κατακτήσει πέντε Παραολυμπιακά μετάλλια: χρυσό (50μ. ύπτιο) και αργυρό (50μ. ελεύθερο) στην Αθήνα το 2004, χρυσό (50μ. ύπτιο) στο Πεκίνο το 2008 και αργυρό (50μ. ύπτιο) στο Λονδίνο το 2012. Ήταν σημαιοφόρος της ελληνικής αποστολής, στους Αγώνες του Λονδίνου και εργάζεται ως υπάλληλος, στο Δήμο Αθηναίων.



-10-

Αντρέ Βιζέρ

Ο **Αντρέ Βιζέρ** ήταν Γαλλοκαναδός παραολυμπιονίκης και μαραθωνοδρόμος. Έλαβε μέρος σε πέντε συνεχείς Παραολυμπιακούς Αγώνες από το 1980 ως το 1996, κερδίζοντας τρία χρυσά, 4 αργυρά και 3 χάλκινα μετάλλια.

Γεννήθηκε στο Γουίνδσορ του Οντάριο και μεγάλωσε στο Σέρμπρουκ του Κεμπέκ. Έχασε τη χρήση των ποδιών του λόγω ενός τροχαίου ατυχήματος, που έπαθε όταν ήταν 20 χρονών. Το 1984 κέρδισε στο μαραθώνιο της Βοστώνης, στον αγώνα για αθλητές με ειδικές ανάγκες, ξανακερδίζοντας το 1986 και το 1987. Το 1987 έγινε ιππότης του Εθνικού Τάγματος του Κεμπέκ και δύο χρόνια αργότερα Αξιωματικός του Τάγματος του Καναδά, με το αιτιολογικό ότι κατάφερε να ενθαρρύνει νεαρούς αθλητές και να αποτελεί πρότυπο για τη νεολαία. Το 2005, εντάχθηκε στην Αίθουσα της Δόξας των Παραολυμπιακών Αγώνων (Paralympic Hall of Fame).

Μετά την αποχώρησή του από τον αθλητισμό, ξεκίνησε μια εταιρεία κατασκευής αναπηρικών αμαξιδίων. Πέθανε από καρκίνο, το 2006.



-11-

Ανθή Καραγιάννη

Γεννήθηκε στις 22 Σεπτεμβρίου 1981 στην Καβάλα με προβληματική όραση. Αποφάσισε να ξεκινήσει τον αθλητισμό έπειτα από παρακίνηση φίλων της και άρχισε το στίβο. Το 2002 κατέκτησε τα πρώτα διεθνή τρόπαια, κερδίζοντας μια πρώτη και μια δεύτερη θέση στο παγκόσμιο πρωτάθλημα. Άρχισε να προπονείται εντατικά ενόψει των Παραολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας το 2004, με αποτέλεσμα στην Αθήνα να κατακτήσει τρία ασημένια μετάλλια στα 100μ, 400μ και άλμα εις μήκος.

Ακολούθησαν οι διακρίσεις στο παγκόσμιο πρωτάθλημα του 2006: χρυσά στο μήκος και στα 100μ και στους Παγκόσμιους Αγώνες Τυφλών του 2007: χρυσό στο μήκος και χάλκινο στα 100μ. Το 2007 ο Πανελλήνιος Σύνδεσμος Αθλητικού Τύπου την ανέδειξε αθλήτρια της χρονιάς για τις επιτυχίες της.

Το 2008 στους παραολυμπιακούς του Πεκίνου κατέκτησε άλλο ένα μετάλιο στο άλμα εις μήκος, χάλκινο αυτή τη φορά. Επίσης, ήταν φιναλίστ στα 100μ.

Μετέχει στην Παραολυμπιάδα 2012 στο Λονδίνο στα 100μ, όπου προκρίθηκε στον τελικό της κατηγορίας T13, και στο άλμα εις μήκος (κατηγορία F13) όπου κατέκτησε το χάλκινο μετάλλιο με επίδοση 5 μέτρα 16 εκατοστά.



-12-

ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

Ανάμεσά μας ζουν άνθρωποι με ειδικές ικανότητες, που η φύση τους στέρησε κάποια βασικά χαρίσματα. Είναι πολλοί και είναι δίπλα μας καθημερινά, δίνοντας το δικό τους αγώνα και είναι άξιοι θαυμασμού. Σας παρουσιάζουμε 3 άτομα με ειδικές ανάγκες που έγιναν διάσημα.

Ιστορίες τέτοιων ανθρώπων:

Στίβεν Χόκινγκ

Στα 17 του, με την ανεμελιά της νιότης, όλα έδειχναν εύκολα για τον Στίβεν Χόκινγκ. Μόλις είχε κερδίσει υποτροφία στο πανεπιστήμιο της Οξφόρδης στον τομέα της φυσικής και έτσι το δικαίωμα να πραγματοποιήσει το όνειρο του. Αποφοίτησε γρήγορα από το πανεπιστήμιο της Οξφόρδης και συνέχισε για μεταπτυχιακό στο Κέμπριτζ όπου το 1963 εισήχθη σε νοσοκομείο για περίθαλψη και εξετάσεις όταν παρατήρησε μείωση στον έλεγχο των κινήσεων του σώματος του. Μετά από σειρά εξετάσεων, η τελική διάγνωση ανέφερε ασθένεια στους νευρώνες του σώματος, γνωστή ως Λου Γκέριγκ. Οι προβλέψεις των γιατρών δεν έδιναν διάρκεια ζωής καν αρκετή για ολοκληρώσει το διδακτορικό του, όμως ο Χόκινγκ συνέχισε την έρευνα. Σήμερα ζει καθηλωμένος σε αναπηρική καρέκλα η οποία μέσω ενός υπολογιστή που λειτουργεί με οπτικές ίνες. Κινώντας το δεξί του μάγουλο μπορεί να μιλάει, να συνθέτει ομιλίες, να γράφει εργασίες. Ο Χόκινγκ συνεχίζει να δουλεύει απτόητος.

Πέρα από τα πολλά θεωρήματα που διατύπωσε στα μαθηματικά και στη θεωρία της σχετικότητας, ο Χόκινγκ ασχολήθηκε εκτεταμένα με τις μαύρες τρύπες του διαστήματος. Το 1985 το ερευνητικό του έργο ταρασσεται από σύντομη πνευμονία που οδηγεί τους γιατρούς να συστήσουν στη γυναίκα του να τον αφήσει να πεθάνει. Η σύζυγος του αρνείται ένα τέτοιο ενδεχόμενο και τον μεταφέρει σε κλινική του Κέμπριτζ όπου υποβάλλεται σε τραχειοτομή που αποδεικνύεται σωτήρια για τη ζωή του.

Το 1988, ο Χώκινγκ εκδίδει το διάσημο βιβλίο του «Μία Σύντομη Ιστορία του Χρόνου» που κατέρριψε όλα τα ρεκόρ πωλήσεων και παρέμεινε στη λίστα των ευπώλητων των «Sunday Times» για 237 συνεχόμενες εβδομάδες.



Τζον Νας

Οι πράκτορες τον κυνηγούσαν σαν επίμονες σκιές. Εισχωρούσαν στο μυαλό του και δημιουργούσαν καταστάσεις φόβου και παράνοιας. Όταν ο Τζον Νας δραπέτευε από τον σαγηνευτικό κόσμο των αριθμών εγκλειόταν στις θεωρίες συνωμοσίας που τον κατάτρυχαν. Ο Αμερικανός μαθηματικός, που κέρδισε το βραβείο Νόμπελ στα οικονομικά το 1994 για τα μεγαλοφυή θεωρήματα που απέδειξε στη «Θεωρία των Παιγνίων», αντιμετώπιστηκε ως διάνοια από μικρή ηλικία όταν παρουσίαζε λύσεις σε θεωρήματα των μαθηματικών που θεωρούνται πολύπλοκα. Το 1959 και ενώ βρισκόταν στο αποκορύφωμα της δημιουργικότητας του άρχισαν να τον τυλίγουν οι ακουστικές ψευδαισθήσεις.

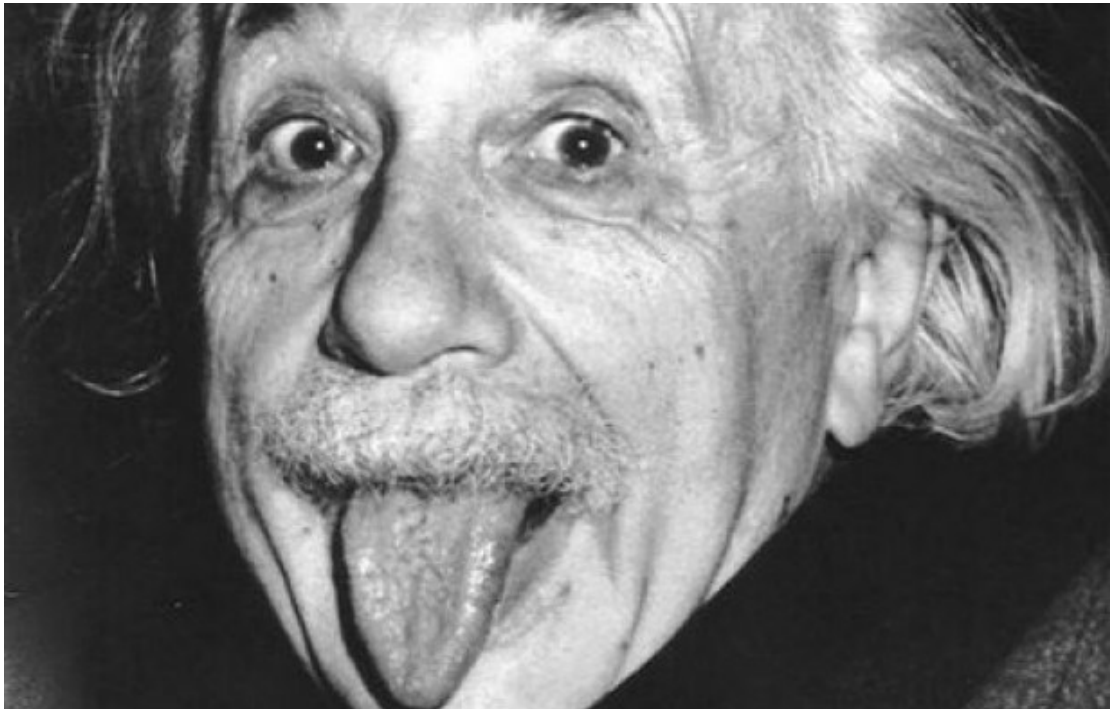
Απόκοσμοι θόρυβοι, φθονερές σκιές Ρώσων και Αμερικανών πρακτόρων δυνάστευαν την ύπαρξη του και τον οδήγησαν σε εγκλεισμό σε ψυχιατρικά ιδρύματα για τα επόμενα 40 χρόνια. Υποβλήθηκε σε θεραπείες ηλεκτροσόκ και παρά τα αλλεπάλληλα επεισόδια ψύχωσης εξακολούθησε να εργάζεται ως μαθηματικός. Τα τελευταία χρόνια δίδασκε στο πανεπιστήμιο Πρίνστον, όπου απολαμβάνει του σεβασμού και της εκτίμησης.



Άλμπερτ Αϊνστάιν

Ανέπτυξε τη γενική θεωρία της σχετικότητας, μια από τις κολώνες της σύγχρονης Φυσικής. Είναι πασίγνωστος για τον τύπο ισότητας μεταξύ μάζας και ενέργειας . Το 1907 παρουσιάζει τη διάσημη εξίσωσή του $E = mc^2$, (όπου E = Ενέργεια, m = μάζα και c = ταχύτητα του φωτός), η οποία ήταν καθοριστική για την παραγωγή της πυρηνικής ενέργειας και την κατασκευή της ατομικής βόμβας, στην οποία ωστόσο δεν συμμετείχε.

Είχε μαθησιακή αναπηρία και δεν μίλησε μέχρι την ηλικία των 3 ετών. Ήταν σε μεγάλο βαθμό δυσλεκτικός και αυτιστικός.



ΤΕΧΝΕΣ

Ο άνθρωπος εκ φύσεως, έχει την ανάγκη να επικοινωνεί και να εκφράζει τα συναισθήματά του. Μέσω της δημιουργίας αυτοεκπληρώνεται, εκφράζει τα βαθύτατα συναισθήματά του, αποβάλλει την ένταση της καθημερινότητας και από μόνη της η δημιουργία αποτελεί έναν εναλλακτικό τρόπο επικοινωνίας. Η δημιουργία αυτή μπορεί να πάρει πολλές μορφές. Μερικές από αυτές είναι, η μουσική, το θέατρο, τα εικαστικά, ο χορός. Οι τέχνες και τα άτομα με αναπηρία, έχουν έναν κοινό παρονομαστή. Την ελευθερία, που πηγάζει μέσα από τον αυθορμητισμό και την ειλικρίνεια. Οι τέχνες, μπορούν να λειτουργήσουν και για θεραπευτικούς σκοπούς. Μέσω μίας μουσικής εκτέλεσης, της ανάληψης ενός ρόλου, της επαφής με ποίκιλλα και πολύμορφα υλικά, ή μιας χορογραφίας, το άτομο αφήνεται ελεύθερο να εκφραστεί, χωρίς το φόβο της κριτικής και δημιουργεί ένα δικό του κόσμο, μέσα στον οποίο έχει τη δυνατότητα και την ευχέρεια να κινηθεί όπως το ίδιο θέλει, αποστασιοποιείται από το πρόβλημα, με κύριο στόχο να το αντιληφθεί και να το αντιμετωπίσει. Επίσης, το άτομο μέσω της τέχνης, εκφράζει ένα ευρύ πεδίο συναισθημάτων, από μεγάλη χαρά μέχρι μεγάλη θλίψη από το θρίαμβο μέχρι και το ψυχικό του τραύμα. Δηλαδή, η τέχνη μπορεί να γίνει το "εργαλείο", μέσω του οποίου ο "καλλιτέχνης" μπορεί να διοχετεύσει τις σκέψεις του, τους προβληματισμούς του και τα συναισθήματα του στους συνανθρώπους του, αλλά και να έρθει αντιμέτωπος και με τον ίδιο του τον εαυτό.



Ιστορίες τέτοιων ανθρώπων:

Κρίστι Μπράουν

Οι σπαρακτικοί μορφασμοί στο πρόσωπο του Ντάνιελ Ντέι Λίουις στην ταινία του Τζιμ Σέρινταν «Το αριστερό μου πόδι» απέδιδαν ανάγλυφα την πολυώδυνη πορεία ζωής του Κρίστι Μπράουν. Το 13ο μέλος μιας οικογένειας 22 ατόμων, εκ των οποίων δεν επιβίωσαν όλα, ο Μπράουν έπασχε εκ γενετής από εγκεφαλική παράλυση. Η μητέρα του Μπρίτζετ, δεν αποδέχθηκε ποτέ ότι ο γιος της θα πρέπει να εγκλειστεί σε ίδρυμα και προσπάθησε να διοχετεύσει την δημιουργική του δύναμη στις τέχνες. Στα 5 του έπιασε μια κιμωλία ανάμεσα στα πόδια του και άρχισε να ζωγραφίζει. Περίπου 17 χρόνια μετά εξέδωσε το πρώτο του βιβλίο με τίτλο «Το αριστερό μου πόδι». Ένας ύμνος στο ανθρώπινο πνεύμα που τον ανέδειξε ανάμεσα στους σημαντικότερους συγγραφείς της ιρλανδέζικης λογοτεχνίας, αποκαλύπτοντας τη λαμπερή φαντασία και το ευαίσθητο πνεύμα του.



Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν

«Δεν είναι απίθανο ή θεία πρόνοια να αποσκοπούσε με το χτύπημα αυτό να συγκεντρώσει όλες τις δυνάμεις του στη δημιουργία» έλεγε ο βιογράφος του Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν, Τάγιερ αναφερόμενος στην κώφωση του αξεπέραστου συνθέτη. Μεγαλωμένος σε ένα αφόρητο περιβάλλον, όπου ο αλκοολικός πατέρας με απαρασάλευτη επιμονή τον διέταζε να μελετά από τα 4 του, ο Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν αναγνωρίστηκε ως άφταστος δεξιοτέχνης από τα μικράτα του. Μελέτησε στο πλάι του Μότσαρτ και δημιούργησε συνθέσεις που αντηχούν στην αιωνιότητα παρότι στα 28 έχασε την ακοή του. Με «όχημα» τον ατσαλένιο χαρακτήρα του φιλοσόφησε την αρμονία των ήχων και παρά τα οξύτατα προσωπικά του προβλήματα δημιούργησε την 9η Συμφωνία. Ακόμη και όταν έχασε ολότελα την ακοή του δεν έπαψε να δημιουργεί, μέχρι και τις τελευταίες στιγμές του θανάτου του, πλουτίζοντας το μουσικό θησαυροφυλάκιο της ανθρωπότητας με πάνω από 200 ανεκτίμητα αριστουργήματα. Στην διάρκεια της ζωής του βασανιζόταν από παράξενα οράματα και όνειρα, όμως όπως λέει ο Ρομέν Ρολάν στο έργο «Γκαίτε – Μπετόβεν» : «Δεν είναι πολλοί, ούτε ανάμεσα στις μεγαλοφυΐες, εκείνοι που διαρκώς κοινωνούν με το πνεύμα της Γης. Με την περιπαθή καρδιά του, που έπαλλε κάθε στιγμή της ζωής του, με τον έντονο εγωισμό που του επέτρεπε να υπερπηδάει τα χειρότερα εμπόδια μέχρι να φτάσει στη νίκη, κατόρθωσε να φτάσει τελικά μέσα από την τέχνη στην απολύτρωση



Alicia Alonso

Η Alicia Alonso Martínez είναι μία απόλυτη πρίμα μπαλαρίνα και χορογράφος. Γεννήθηκε 21 Δεκεμβρίου 1920 στην Κούβα. Το συγκρότημα μπαλέτου που δημιούργησε έγινε το 1955 το Μπαλέτο της Κούβας. Φημίζεται για τις ερμηνείες στο μπαλέτο Giselle και την έκδοση της για το μπαλέτο Carmen. Από την ηλικία των 19 ετών, η Alicia ταλαιπωρήθηκε από ένα ελάττωμα στο μάτι και ήταν μερικώς τυφλή. Οι παρτενέρ της έπρεπε πάντα να είναι στο ίδιο ακριβώς σημείο που εκείνη περίμενε να βρίσκονται, ενώ ταυτόχρονα εκείνη χρησιμοποιούσε φώτα σε διάφορα μέρη του σταδίου για να τους καθοδηγήσει.



Τζόι ντε Λεόν

Ο 32χρονος Τζόι ντε Λεόν, έχοντας γεννηθεί με εγκεφαλική παράλυση, παίζει παιχνίδια στο κινητό του τηλέφωνο χρησιμοποιώντας τα πόδια του, κατά τη διάρκεια εκδήλωσης για άτομα με αναπηρία Freedom Walk, στη Μανίλα. Σύμφωνα με τους διοργανωτές της εκδήλωσης, το Freedom Walk έχει ως στόχο να ευαισθητοποιήσει το ευρύ κοινό σχετικά με τα δικαιώματα και τα προνόμια των ατόμων με αναπηρία.



ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

<http://www.opengov.gr/cultureathl/?p=5226>

<https://mellonkriti.gr/%CE%B7-%CF%83%CF%85%CE%BC%CE%B2%CE%BF%CE%BB%CE%AE-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%B1%CE%B8%CE%BB%CE%B7%CF%84%CE%B9%CF%83%CE%BC%CE%BF%CF%8D-%CF%83%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CE%BA%CE%BF%CE%B9%CE%BD%CF%89%CE%BD%CE%B9/>

<http://www.diakonima.gr/2013/12/15/10-%CE%AC%CF%84%CE%BF%CE%BC%CE%B1-%CE%BC%CE%B5-%CE%B5%CE%B9%CE%B4%CE%B9%CE%BA%CE%AD%CF%82-%CE%B1%CE%BD%CE%AC%CE%B3%CE%BA%CE%B5%CF%82-%CF%80%CE%BF%CF%85-%CE%B4%CE%B9%CE%AD%CF%80%CF%81%CE%B5%CF%88%CE%B1/>

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%91%CE%BD%CE%B8%CE%AE_%CE%9A%CE%B1%CF%81%CE%B1%CE%B3%CE%B9%CE%AC%CE%BD%CE%BD%CE%B7

<http://www.handitech.gr/el/10-diasimoi-me-anapiria/>

[http://nestor.teipel.gr/xmlui/bitstream/handle/123456789/17792/%20\(2011058\)%20%20%20%20%20%20%20%20%20%20%20%20%20%20%20%202015%20\(1\)%20\(3\).pdf?sequence=1](http://nestor.teipel.gr/xmlui/bitstream/handle/123456789/17792/%20(2011058)%20%20%20%20%20%20%20%20%20%20%20%20%20%20%20%202015%20(1)%20(3).pdf?sequence=1)